

Zadnja večerja

Sporočilo

Gospod v Velikem Janezovem evangeliju, knjiga 11, poglavje 71, opisuje Svoj poslovilni obed z učenci:

»Ko se je približal opoldanski čas, sem Svojim ukazal, da gremo na pot, in počasi smo se spet napotili proti deželni cesti med Jeruzalemom in Jeriho. Bil pa je to dan velikonočnega jagnjeta in Moji so Me vprašali, ali in kje ga bom jedel z njimi. Potrdil sem prvo vprašanje in zahteval, da gresta dva od nas pred nami v mesto in tam pripravita jagnje, potem pa bom Jaz z ostalimi prišel za njima.

V mestu pa je živel človek, ki je spadal k tistim, ki sem jih ozdravil že na začetku Svojega časa poučevanja. Ta je bil zvest privrženec Mojega nauka in se ni bal Judov in nevoščljivih farizejev. Imel je manjše prenočišče, ki so ga vedno obiskovali gostje dobrega stanu. Pri njem se je ustavljalo zlasti veliko Rimljanov, ki so potovali v Jeruzalem. Zaradi tega, kot tudi zaradi premoženja, je pri ljudeh užival ugled. Ta gostilničar Me je že prej po Mojih učencih večkrat prosil, naj se oglasim pri njem.

Zdaj sem poslal k njemu Petra in Janeza, da bi tam pripravila velikonočno jagnje. Kot znak, kje bosta našla njegovo hišo, sem jima navedel, naj sledita človeku, ki bo v to hišo nesel vrč za vodo.

Oba učenca lastniku nista bila neznana. In ko je slišal za Mojo željo, je v svojem stanovanju takoj dal urediti svojo najboljšo dvorano, ki jo je pri velikih družinskih praznikih sicer uporabljal samo zase, da bi tam nemoteno lahko sledili običaju velikonočnega jagnjeta, ki ga on sam, kot odpadli Izraelit po mnenju templja, ni več upošteval, zlasti ker je za ženo imel Grkinjo, s katero je živel po Mojem nauku.

To je bil torej lastnik dvorane, o kateri evangelisti, razen Janeza, poročajo, ker se jim je kasneje zdelo zelo pomembno navesti, kje je bila večerja - medtem ko je Janez skrbel samo za tu povedane besede in ne za zunanje stvari.

Bil je že večer, ko sem Jaz s Svojimi prispel. Potem ko sta nas naš gostitelj in njegova družina veselo pozdravila, so nas ob zagotovilu, da nas tu nihče ne bo motil, odpeljali v omenjeno dvorano, kjer smo sedli k pripravljenemu velikonočnemu jagnjetu.

Kar se je govorilo tega večera, je natančno opisal evangelist Janez in je to v Evangeliju mogoče prebrati. Pri tem je treba dodati samo še nekaj, da bo lažje razumeti dogodke.

Potem ko smo po utečenem običaju pojedli jagnje, sem Jaz vstal, se prepasal in pričel umivati noge, s čimer je bila izražena največja ponižnost Sina človekovega, ker je to bilo opravilo najnižjih služabnikov in sužnjev. Istočasno pa je bilo s tem povedano, da nihče ne more hoditi po Mojih poteh, ne da bi mu Jaz pred tem očistil orodja, ki mu bodo omogočila, da bo hodil po teh poteh. To pomeni, človekovo srce mora biti popolnoma očiščeno vsega cestnega prahu tega sveta, po katerih je do sedaj hodil, in sicer sem Jaz tisti, ki mu nudim sredstva za to. Zato se nihče ne sme bati tega umivanja, sicer pri Meni ne bo imel deleža.

S tem simboličnim dejanjem sem torej učencem dal globok nauk, pri čemer dejanje vsekakor ni bila glavna stvar, temveč je bilo najpomembnejše bistvo tega dejanja.

Tako kot sem Jaz očistil Svoje apostole, tako naj še tudi ljudje medsebojno trudijo, da bi se očistili, da bi Mi zares lahko sledili čistega srca, torej z umitimi nogami.

Bila je navada, da je gospodar po jedi ponudil še en grižljaj jedi in je tistemu, ki je ta grižljaj prejel, ob tem povedal še izrek iz Svetih spisov. Ta običaj se ni ohranil do sedanjega časa, vendar so se ga takrat vsesplošno držali in je pri mnogih veljal kot neke vrste prerokovanje prihodnosti. Medtem ko sem Jaz torej pripravljaj te grižljaje, se je Moje duše polastila velika žalost in izrekel sem besede: »Eden izmed vas Me bo izdal! »

Učenci, zgroženi zaradi teh besed, ki so se jim zdele temačne, so Me oblegali z vprašanji, kako to mislim in kdo bi Me lahko izdal. Jaz pa sem odklonil odgovore in začel deliti grižljaje, pri čemer sem vsakomur glede na njegov značaj izrekel še opomin.

Peter, ki je bil eden od prvih, je bil najbolj potrj zaradi Mojih besed in je namignil Janezu, ki Mi je sedel najbližje, naj poizve, kdo bi bil tisti, na katerega mislim.

To Janezovo »ležanje ob prsih« je bilo zaradi nepoznavanja govorne rabe mnogokrat napačno razumljeno. Mi za mizo nismo ležali, tako kot so to delali Rimljani - tega običaja, kot poganskega, Judje nikdar niso sprejeli, kot so se ogibali vsemu, kar bi jih lahko družilo s poganskimi ljudstvi -, temveč smo mi sedeli. Samo tisti, kateremu naj bi bila izkazana posebna prijateljska pozornost, je sedel na gospodarjevi desni in ta ga je počastil s tem, da mu je pripravil jedi. Ko se je to dogajalo, se je moral gospodar večkrat obrniti k njemu, tako da mu je bil s prsmi nasproti. V govorni rabi tistega časa je ta okoliščina pomenila ravno to, kar se sedaj prevaja z »ležati na prsih«, s čimer se je vsekakor pritaknil drug pojem, ki ga ni bilo v namenu.

Janez Me je torej tiho vprašal in njemu, kot enemu Mojih najzaupnejših učencev, sem rekel: »Tisti je, ki mu bom dal grižljaj jedi!« - in nato je tega dobil Juda ob besedah: »Kar boš storil, stori kmalu! »

Seveda drugi učenci iz teh besed niso mogli sklepati, na kaj sem mislil. Juda pa, ki ga je Moj prvi izrek prav tako prestrašil, da se je čutil prizadetega, je te besede sprejel kot poziv, ki popolnoma ustreza njegovim načrtom, se je hitro dvignil in z notranjim zmagoslavljem odšel.

Napolnila ga je vsa ošabnost bodočega sovladarja, za kar je upal, da bo preko Mene postal, kot tudi zelo velika želja, da bi brezobzirno pridobil slavo in čast, tako da se je Satan z vsemi ošabnimi hudiči polastil njegove duše, ki se je razvnela v eni sami

želi po vladanju in uničenju vseh nasprotnikov.

Ali se Jaz vsemu temu ne bi mogel izogniti?

Gotovo bi se lahko! Toda Sin človekov je pri tem imel pravico do izbire, da se polasti vsega posvetnega sijaja in časti. Zaradi tega se je moral tudi resnično znajti v situaciji, da je izbiral. In tu se je moral odločiti.

Zato sem Jaz po Judovem odhodu rekel: »Zdaj je Sin človekov poveličan. In Bog je poveličan v Njem. Če je Bog poveličan v Njem, Ga bo Bog tudi poveličal v Samem Sebi in Ga bo kmalu poveličal!« To torej pomeni: Sin človekov bo zares Božji sin in Oče se bo z Njim kmalu združil za vso večnost.

Tedaj sem Svojim učencem še enkrat na kratko podal Svoj celotni nauk, tako kot to lahko preberete v Janezovem Evangeliju, z vsemi govori in protigovori učencev, s Petrovimi in Filipovimi ugovori in Mojim odgovorom.

Po vseh teh pogovorih pa je bilo že pozno in Jaz sem vzel torej še enkrat kruh, od katerega sem pripravil prve grižljaje, in rekel enajsterim: »Naj vsak vzame še en grižljaj, ki ga tu pripravljam! To je Moje telo, Beseda, ki je postala meso in ki naj v vas postane živa. - Vzemite tudi ta kelih! Pijte vsi iz njega! To je Moja kri, ki bo prelita za vas za odpuščanje vaših grehov. - Kdor ne je Mojega mesa in ne pije Moje krvi, se nikdar ne bo zveličal. Zdaj pa veste, kako morate to razumeti in vas take besede ne bodo več prizadele. Jejite, pijte in to delajte, kadarkoli že to delate, v spomin na Mene! Kjer pa bosta, čeravno samo dva, to delala v Moj spomin in se bosta zbrala v Mojem imenu, tam bom tudi Jaz med njima! »

Apostoli so potem storili tako, kot sem jih Jaz učil. Nato smo odšli iz hiše, potem ko sem se Jaz zahvalil tudi našemu gospodarju, ki se je ljubeznivo poslovil od Mene.«

[Jakob Lorber](#)
[Križ in krona](#)